

Amicul Tinerimii

BCU Cluj / Central University Library / Cluj

Nufărul și noroiul

Pe oglinda unui lac, aurit de sfântul soare,
Mi-se legăna odată, — împrejur cu verde salbă, —
Cea mai visătoare
Floare, —
Floarea nufărului, — albă
Ca un bulgăr de ninsoare.

Fluturi mii veneau să vadă
Floarea albă de zăpadă,
Să ridice osanale
Fragedelor ei petale,
Să-i coboare
La picioare
Cu tot aurul din soare
Și'n genunchi, pe rând, să-i spună cât suspină
Și cât sufăr
Pentru draga lor Regină,
Pentru floarea lor de nufăr

Asculta vrăjită floarea, fiecare serenadă
Dar, — în timp ce fluturașii împrejur îi sburau, roi, —
Ea, privind în fundul apei și putând atunci să vadă
Că tulpina i se trage din mocirlă, din noroi, —
Isbucni, cu ne mai spusă indignare și cu greață,
Către stratul de mocirlă ce-i da vieață:
— Blestemat să fie ceasul când a fost să vin pe lume !
Ce folos că sunt mai albă decât albul unei spume ?
Ce folos că sunt atâta de suavă, de frumoasă, —
Când în fundul apei, iată,
Sunt legată
De-o mocirlă puturoasă ?

Și, picându-i două lacrimi pe a lacului oglindă,
Floarea ce-și simțea făptura cum pe 'ncetul se topește,
Incercă să se desprindă
De noroiul care-o crește:

— Te urăsc și fug de tine, mlaștină ce puți a pește !
.....

Câte flori, în chip de fete, strălucind, nu cată 'n silă
La părinții lor în sdrențe și la vieața lor umilă;
Câte nu-și blesteamă soarta de rușine, plâng și sufăr,
Cum vă spun c'a plâns odată floarea fragedă de nufăr !

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, muzică, distracție

In pragul vieții

Cu ce gânduri și cu ce sentimente trebuie să pășească o fată, pragul căsătoriei?

Iată titlul unui capitol, dintr-o interesantă carte, pe care l-am găsit de o importanță capitală, nu numai pentru tinerele fete cari vor pași în curând „pragul căsătoriei“, dar chiar pentru tinerele căsătorite.

Este lucru vădit că în zilele noastre există o mare tendință de ușurătate în acest pas decisiv din viață. Băieții fac pe grozavii, dându-și o importanță mai mare decât o au în realitate, sau înjosiindu-se în fața „alesei inimii“ lor chiar cu prețul ruinei demnității lor. Iar fetele visează numai la feți frumoși sau la fel de fel de capricii cari nu se potrivesc deloc cu seriozitatea și importanța aceluia adevărat eveniment din viața cuiva. Această stare

există astăzi, dar a existat cu siguranță și în trecut: dovedă observațiunile distinsului nostru poet psiholog Vlahuță, observațiuni pe cari le-am găsit atât de reale, atât de bogate în sfaturi bune, atât de biblice, încât m'am gândit să le aduc ca un izvor curat de sfaturi „cu greutate“ tuturor celor interesați

dintre cetitorii „Amicului Tinerimii“.

Citez deci cuvintele lui Vlahuță:

„Să nu te iubești prea mult pe tine. Oricât te-ai crede tu de importantă, să știi că lumea nu se învârtește în jurul tău. Fii tovarăș bun celui ce-și ia misiunea de a te face fericită. E o grea misiune asta, cu neputință de îndeplinit fără ajutorul tău. Dacă vei aștepta fericirea ca pe un lucru ce ți se cuvine; dacă cele mai mari bucurii ale tale îți vor fi aduse de dragostea lui, fără ca în darul acesta să fi pus și tu ceva din sufletul tău, dacă vei lăsa ca frumoasa, bogata grădină a puterilor lui să se prefacă toată

numai în buchete de flori pentru desfătarea ta de o clipă, flori de cari nu vei fi îngrijit și nici măcar nu te vei întreba de unde vin, flori pe cari adesea dărnicia lui, în zorul de a mai pune un zâmbet pe figura ta, le va smulge cu rădăcină cu tot; dacă în sfârșit, vei intra în viață ca un musafir, care vine numai să petreacă și să aibă toate de-a-

Pentruca să fii fericit, nu te uita numai la cei norocoși, uită-te și la cei nenorociți.

gata, să știi dela mine: n'ai să fii fericită. Ai să ai bucurii, bucurii de pomană și de furat, bucurii din acele cari au toți egoiștii și mișei, dar fericită n'ai să fii. Fericirea adevărată n'o are, nu poate s'o aibă decât acela care o dă. Și vezi tu ce lucru minunat se întâmplă cu fericirea aceasta: ca s'o dai nu trebuie s'o ai, iar ca s'o ai, trebuie să începi prin a o da. Aș dori ca ziua în care vei pricepe bine vorbele astea, să nu fie o zi de cântă....

Trăinicia fericirii tale atârână de chipul cum îți vei înțelege și construi viața. N'ai văzut atâtea case mari, frumoase, în zidurile cărora încet, încet se ridică umezeala, de jos din temelie? Așa se ridică urful și intră prin toți porii și prin toate încheieturile ei, într'o viață rău construită. Se ridică din însăși dragostea pe care a fost întemeiată, când n'am știut să cerem dragostei decât răsfășările ei. Și atunci începem să cârpinim, să tencuim, să vopsim pe dinafără... pentru vedere. Căutăm tot felul de mijloace ușoare, ca să ascundem răul — niciunul ca să-l stărpim. O, lumea nu e o sală de spectacol și de petreceri. E un vast atelier de muncă în care numai cei cari vin să petreacă se plictisesc. Muncitorii, niciodată. N'au vreme.... Cei cari se uită prea mult în oglindă ajung de nu mai văd lumea din jurul lor. Orbesc, nenorociții.

Să nu minți nici în glumă. Nici să te sulmenești vreodată, că și asta e un lucru necinstit. Și cinstea, ori e întreagă ori nu e deloc. Jumătăți de cinste nu există.... Vezi ce grozavii îți spun? La o zi ca asta? Vai, am văzut atâtea fericiri stricate numai din pricina greșitei înțelegeri a vieții. Strașnic se răsună adevărul. Păzește-te să nu-l superi niciodată.

Nu te învăța să trăiești de geaba. Nu-ți face cârji de milog din bunătațea sau îngăduirea altuia. Nimic de pomană, nici dela oameni, nici dela soartă. Plătește-ți cinstit bucuriile vieții. Ne-

cinstiții își fac foarte rău socoteliile. Ei sfârșesc totdeauna prin a plăti mai scump.

Vrei să fii puternică? Dă soțului tău toată puterea ta. Și fii sinceră. Fii totdeauna sinceră. O minciună este totdeauna un contract cu diavolul. Ce fericire poate să fie aceea care se reazimă pe un neadevăr. Presupun c'ai sta la masă cu mama unui copil, mort pe neașteptate, și ea, neștiind, e veselă, face planuri mari pentru o viață ce nu mai e.... Tu știi însă, tu-i știi copilul mort, s'o auzi răsând, o vezi fericită. Ce e în inima ta? Cum răsună răsul acesta în sufletul tău? Știi că peste câteva ceasuri, peste câteva minute are să se deschidă ușa deodată, și are să intre grozavul adevăr. Spune, singur gândul acesta nu te 'nfioară? Iată așa e orice bucurie clădită pe neadevăr. Iar când însăși conștiința ta se va pleca să țeară cu minciuni pânza bucuriilor tale, să știi bine, că din clipa aceea s'a hotărât pieirea ta. O înceată ură și foarte mișelească sinucidere prin otrava minciunii. Asta are să fie.

Adevărul e ca Dumnezeu. Poate că e chiar Dumnezeu însuși. N'ai nevoie numaidecât să-l cunoști. Ți-e de ajuns răvna de a-l cunoaște. Să crezi în el. Și e ca și cum l-ai avea pururea înaintea ochilor. Dacă ai cultul adevărului, toate celelalte are să vie dela sine. Ai să ai și curajul vieții, căci în orice credincios este un viteaz. S'ai să ai și înțelepciunea ei, ca și toate „revelațiile“ pe cari le dă credința. Nici nu se poate socoti câtă fericire izvoarește din simplul respect al adevărului.

Bunătațea adevărului tău? Lasă-i întotdeauna doi pași înaintea dorințelor tale. Gândește-te că puterile lui au o margine; ș'acolo e cămara vrăjită din basme, în care tu niciodată nu trebuie să intri.

Ambiția lui? Mân'o fără s'o atingi cu biciul. Și nu pierde din vedere că singura ei hrană e recunoștința ta. Fii pururea gata să te jertfești pentru el. Tu să te jertfești....

Nu cicăli, nu te uita peste umăr, nu vorbi înțepat, nu plânge lacrimi neînțelese și niciodată nu lăsa întrebarea lui fără răspuns. Un ceas de tăcere înveninată nu e numai un ceas pierdut din iubirea voastră, dar și o rană, o suferință adusă iubirii voastre. Și suferințele slăbesc,ucid în rate....

Și câte-ar mai fi de spus....“

Da, multe-ar mai fi avut de spus prețiosul cugetător care-a fost Vlahuță, omul cu gânduri frumoase care-a înseninat pe mulți din jurul lui. Dar, oare, cuvintele lui pline de adevăr avut-au răsunet în inimile multora? Foarte problematic!.... Problematic pentrucă puțin citec (mai ales în timpul nostru) scrierile serioase cu material „greu“, care să crească, să clădească sufletul. Mai toți cari numără puțin primăveri, privesc viața ca o continuă distracție. Vor să aibă totul dela ea, fără ca ei să-i dea ceva. Nicio răspundere, nicio datorie pentru familia pe care vor s'o înjghebeze.

Mamele din trecut nu se considerau nenorocite, trăind pentru soțul și mai ales pentru copiii lor. Pentru ele era o fericire să-și vadă micile comori, cari erau odraslele lor; crescând, crescând și dezvoltându-se sub binecuvântarea lui Dumnezeu și sprijiniți pe jertfele lor mărunte și nenumărate de fiecare zi.

Astăzi însă, numai viața liberă (o libertate rău înțeleasă), plină de plăceri vinovate și lipsită de simțul datoriei sfinte, e pe placul multora.

Dar bunul Dumnezeu să se indure să pună iarăși în inimile tinerelor copile ale poporului Său, sămânța de aur a credincioșiei și a dorinței după o viață curată și demnă, pentru ca poporul Lui de mâine, crescut de mamele de azi, să se poată bucura mai departe de iubirea și binecuvântarea Sa.

Steismul în știința de azi

Cititorul revistei „Amicul Tinerimii”, dacă voește să pătrundă bine cele ce scriu aci, este rugat să recitească — sau să și amintească mai întâi — articolele mele relative la *documentarea științifică a existenței lui Dumnezeu și la predestinarea omului*. Acolo am afirmat și am demonstrat următoarele două adevăruri eterne:

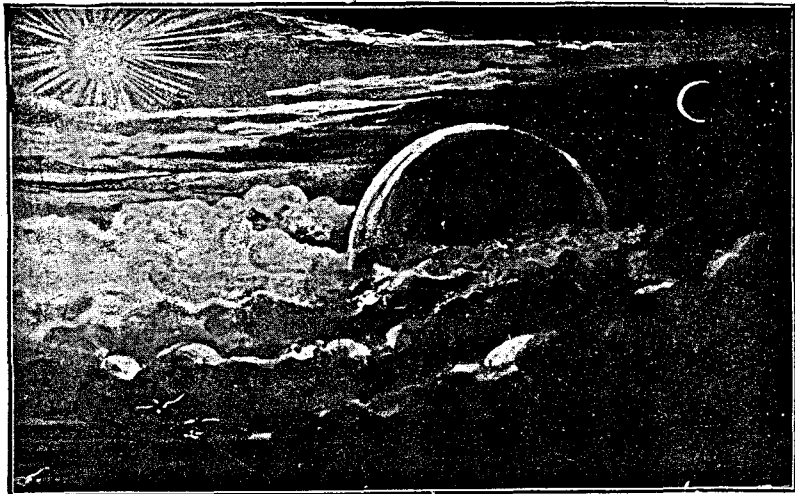
1) că „fără de credință în Dumnezeu speța omului ar fi o grupă de animale perfecționate în arta de a și specula semenii”,

2) că „fără credință în Dumnezeu nici-un om nu poate fi fericit”.

În mod firesc urmează acum ca cititorul să mă întrebe: „Cum se face că, totuși, sunt oameni cari nu cred în Dumnezeu?”. La întrebarea de față răspund:

Afirmațiunile mele în această privință se referă numai la starea normală a vieții omeniești, nu și la stările anormale: căci stările anormale fac parte din categoria monstruozițiilor. Mai trebuie să așteptăm odată cu acestea cititorul meu că și apariția monstruozițiilor are și ea legile ei, căci nimic în Univers nu se face la întâmplare, ci totul e în desăvârșită armonie: așa că, chiar ceeace se cheamă **INTAMPLARI** se execută și ele conform unor legi naturale. Toate aceste legi ale Naturii, existente în planul divin inițial, toate au la bază o mare lege organică, ce poate fi numită „*Constituția Universală a Naturii*”. Constituția aceasta e zisă în știință **LEGEA VARIABILITAȚII**. Din ea decurge Evoluția Universului și, deci, și Evoluția viețuitoarelor.

Legea variabilității e cauza că nu toți oamenii au la fel credința în Dumnezeu. Felul credinței diferă, adică variază: dela aceea sublimă a Mântuitorului Isus, până la necredința celor ce

cad în monstruoziție mentală.

Dacă ar fi să ne luăm după mintea celor ce nu cred în Dumnezeu, atunci ar trebui să admitem că oamenii cei mai proști de pe lume sunt aceia cari cred în Dumnezeu. Și, fiindcă cei mai știutori credincioși în Dumnezeu sunt celebritățile astronomilor, chimiștilor, fizicianilor și celebritățile naturaliştilor, ar urma că geniile omenirii, cum au fost Newton, Kepler, Darwin și Pasteur, sunt cei mai proști dintre oameni.

Iată unde mână și unde duce logica necredincioșilor în Dumnezeu! Ateii întorc lumea spre bestialitate.

După studiile mele întreprinse timp de o jumătate de veac în această privință, am ajuns la convingerea că atei, cu toate acestea, nu sunt nici dânsii identici la minte unii cu alții, ci ei pot fi clasafi în următoarele șase categorii de rătăciți:

1. Ateii cei aberați la minte din chiar zămisirea lor.
2. Ateii cei stricați la minte din cauză de viții înjosoare.

3. Ateii cei stricați la minte din cauza unei culturi false.

4. Ateii cei zăpăciți printr'o educație greșită, fie socială, fie religioasă.

5. Semidocții cei rămași semidocți din cauză de inferioritate mentală.

6. Savanții cei unilaterali, adică acei savanți cărora le lipsește cultura generală și au rămas limitați sau mărginiți în cunoștințele lor.

Semidocții, și cu ei savanții unilaterali, sunt, dintre toți atei, cei mai periculoși omenirii, fiindcă pe ei, tocmai pentru că au diplome universitare, lumea de rând pune mare temei și așteaptă multe dela cuvântul lor.

Așa fiind cruda realitate, noi adevărații credincioși în Dumnezeu, nici n'ar trebui să socotim pe atei ca pe niște *vinovați de necredința lor*. Căci, exceptând (adică dând la o parte) din calcul pe speculanți și pe șarlatani, noi trebuie să afirmăm că *ateii nu cred în Dumnezeu și nu cred în nimica fiindcă ei, aflându-se îndepărtați dela Adevărul Divin, ignorează acest adevăr, adică nu-*

cunosc, și ei cunosc doar acel adevăr care se schimbă de azi pe mâine; și nici pe acela ei nu-l stăpânesc bine, căci la prima adiere de vânt, ei părădesc și fostul adevăr al lor spre a nu mai crede în nimic, dar în nimic, și se dedau la orgii intelectuale, sau inebunesc de-a-binele.

Ateul semidoct se sprijină pe cunoștințe pur materialiste. El, ca și animalul domestic, nu se poate duce cu mintea până a gândi că trebuie neapărat să fi existat o creațiune inițială, pe când savantul credincios în Dumnezeu își explică a fi fost cu puțință Dumnezeirii să fi creat ființele viețuitoare cam în felul cum iese din pasăre ouăle, din cari, puse în condițiunile clo-citului, apare din albuș cu gălbenuș o ființă vie ce chiar ciocnește pe dinăuntru coaja oului de iese piuind. Semidoctul nu admite în facerea ființei Puterea misterioasă a lui Dumnezeu, ci el invoacă o altă putere drept forță creatoare de viață. Anume invoacă el drept putere creatoare „Mediul Cosmic”, peste care mai invoacă și o altă putere creatoare: „Evoluția”. Nu poate să priceapă el însă că mediul cosmic și evoluția sunt efecte, iar nu cauze, ambele sunt creațiuni ele însăși, iar nu puteri creatoare.

Și mai periculos încă e savantul acela desăvârșit în cunoștințele sale, dar care e înzestrat cu darul de a combina fraze plăcute ce încântă publicul prin dulceața graiului ori a scrisului; căci în fraze frumoase și plăcute ca formă pune publicul mare temei, spre a lui nenorocire însă.

Cam în felul acesta sunt de pildă cei doi gălăgioși filozofi contemporani: francezul Bergson și germanul Nietzsche; Bergson pretinde că evoluția (adică prefacerea vieții) dăinuiește prin ea însăși și că chiar evoluția este putere creatoare, pe când Nietzsche pretinde că credința în Dumnezeu e o prostie, că deci Newton, Kepler, Darwin, Pasteur și toate geniile, cu profeții împreună, toți au fost niște nătângi și niște nerozi de au crezut în Dumnezeu.

De se întâmplă că semidoctii ori savanții cei neisprăviți să fie naturaliști, atunci ei îndată ce — prin iscusința vreunui gospodar — s'a obținut propășirea și înmulțirea unei însușiri nou apărută, realizându-se astfel o nouă sușe (matcă) de plante sau de animale, cum până atunci nu se mai văzuse în Natură, pe dată naturaliștii aceștia își sugerează vedenia — cu care apoi se împăunează — spunându-și că „*Omul a înlocuit Natura*”, ceea ce pentru ei înseamnă că omul a înlocuit pe Dumnezeu. În realitate, însușirile noi ale vieții sunt pornite dela natură, și deci toate sunt opera Creatorului Divin, iar convingerea contrarie e o simplă nălucire. În adevăr, Pasteur, chimistul francez a demonstrat experimental că „*vieața*

tre oameni cari se bizuie a stăpâni ceva prin chiar negațiune, adică din închipuite și cu excluderea a ceea ce el însuși vede zilnic înfăptuindu-se sub ochii săi, acela e un vizionar, e un aberat”.

În fine atei cei de rând, atunci când văd ei că e cu puțință să răpească avutul altora fără a fi pedepsiți, ei se reped ca fiarele contra semenilor oameni și'i extermină. Așa s'au petrecut evenimentele pe vremea izbucnirii bolșevismului în fosta Rusie. Așa se petrec azi lucrurile aiurea unde necredincioșii în legea morală, cea admisă de Mântuitorul Isus, asmut pe vișoi împotriva nevișoșilor dreptcredincioși, îi atacă, îi calomniază, le încenează abateri dela legile țării, numai și numai pentru că vișoișii nu pot să sufere pe oamenii cinstiți și tari în credința creștinească. Dar Dumnezeu nu părăsește pe omul bun, ci îl scoate veșnic la liman.

Atacuri în felul celor anticreștine de azi au fost odinioară îndreptate chiar împotriva științelor matematice (știința spațiului, a timpului, a numerilor și a dinamice). Dușmanii științelor matematice, fiindcă ei nu le înțelegeau, le prigoneau, cum prigonește azi necredincioșii pe credincioși. Ei ziceau despre științele acestea: „*Pentru că ele nu cad sub niciunul din cele cinci simțuri ale omului, ele sunt abstracte și deductive, deci lipsite de realitate*”. A venit însă știința modernă și a demonstrat că matematicile, prin chiar natura lor, nu sunt deductive și nici abstracte, ci dimpotrivă sunt **EXPRESIA LEGILOR ETERNE DIVINE**.

Ceace s'a petrecut cu științele matematice se petrece azi cu instinctul religios.

Pe măsură ce omenirea se luminează, pe aceiași măsură și credința în Dumnezeu este mai respectată și mai inteligent venerată.

General Dr. Vr. P. STAVRESCU

Doamne sfânt

Doamne sfânt, din ceruri Tată,
Domnitor al înălțimii —
Fă-ne Tu să n'avem pată,
Să fim sfinți ca heruvimii.

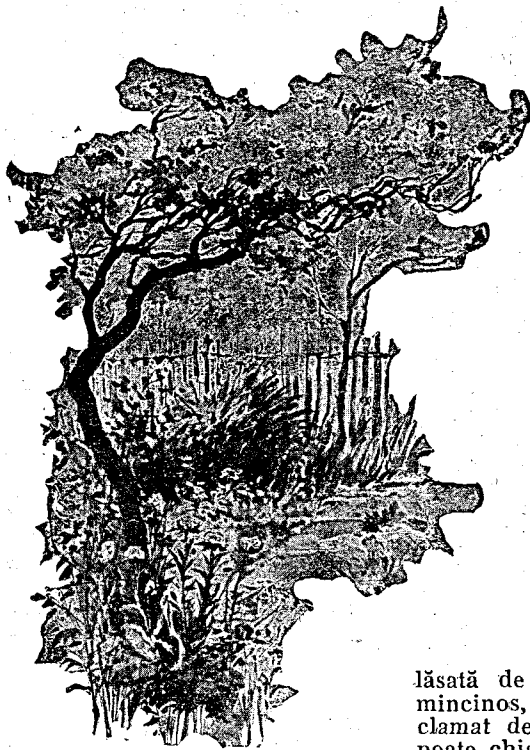
Doamne sfânt, izvorul milei,
Colb suntem și trist n'e drumul,
Goi vedem lumina zilei
Și trecând suntem, ca fumul.

Doamne, sfânt, Atotputernic
Tu prin multă 'nțelepciune
Dintr'un om sărman, nemernic,
Templu sfânt faci de minune :

Justinian Juciu

naște numai din vieață”, fapt ce azi se experimentează pentru documentare scolastică în toate laboratoarele de biologie. Când o noutate biologică apare dela Natură, omul care o descoperă nu face decât să o separe, să o izoleze, după care o prășește și apoi o răspândește ca fiind o creațiune umană.

Deci, semidoctii aceștia își atribue lor o putere creatoare pe care o refuză lui Dumnezeu! Așa că au avut mare dreptate chimistul francez Pasteur când, la 1888, a spus în Academia Franceză cuvintele următoare: „*Acela din-*

Creștinismul de azi

Aruncând o privire generală asupra stărilor actuale din lumea întreagă și mai ales asupra stărilor sdruncinatoare ce se petrec în țările cari se numesc „creștine”, cu durere trebuie să constatăm că totalitatea acțiunilor acestor popoare creștine nu corespund deloc cu numele pe care-l poartă.

După dicționar cuvântul *creștin* înseamnă: „care este botezat și profesează religiunea lui Hristos”. Creștinismul de azi, cu toate că e alcătuit din elemente cari pretind a fi botezate, profesând religiunea lui Hristos, prin stările și crizele de tot felul provocate în mijlocul său, dovedește contrariul.

În sânul creștinismului sunt cuprinse toate categoriile de oameni, începând cu cel mai bun și mai evlavios, până la cel mai înfricoșat criminal. Adepții creștinismului de azi, încep să facă sport din religie. Se zice că în Franța se organizează concursuri pentru minciנוși, spre a se vedea cine poate spune cea mai mare minciună. La unul din ultimele concursuri de acest fel, cel care a spus minciuna cea

mai mare a fost un bătrân, în vârstă de vreo 70 de ani. Minciuna spusă a fost: că el a văzut un ceas de perete, cu pendulă, atât de vechiu, încât umbra lăsată de pendulă, din cauza mișcărilor făcute, ar fi săpat un șanț în perete. Iată deci cum înțeleg adepții creștinismului de azi să profeseze religiunea

lăsată de Hristos. Acel bătrân, mincinos, a fost cu siguranță aclamat de mulțimea prezentă și poate chiar sărbătorit — deoarece, în asemenea cazuri, întotdeauna are loc o sărbătorire a învingătorului. Pentru organizarea acestui concurs au trebuit să se facă mari cheltuieli, și toate numai pentru a se vedea cine știe să mintă mai strașnic.

Creștinii de azi nu intervin deloc pentru a opri astfel de concursuri, în schimb susțin morțiș că profesează religiunea lui Hristos, a aceluși Hristos care în tot timpul pe care l-a petrecut pe pământ, a condamnat minciuna. Cu toate că acești creștini se vor scuza, spunând că acesta este un fel de a se distra, ei sunt condamnați. Ce exemplu pot da celor din jurul lor? Dela cine să învețe cei ce sunt încă în necunoștință?

Popoarele civilizate și „creștine” ar trebui să servească de model celorlalte popoare, considerate ca păgâne. În vieța acestor popoare ar trebui să se vadă oglindindu-se însăși vieța lui Hristos, pentru ca să se cunoască astfel că singura religiune care este dătătoare de pace și liniște sufletească și care conduce la mântuire, este aceea dată de Hristos. Păgânismul, în ce privește faptele dreptății, ar trebui să învețe mult dela creș-

tinism, care pretinde a-i fi cu mult superior, însă, din nenorocire, în loc de faptele dreptății, el nu poate învăța dela creștinism decât nedreptate, înșelătorie, vicleșug, precum și multe alte răutăți.

Și nu e de mirare, deoarece dacă căutăm origina și felul de creștinare al acestor popoare, vom vedea că cea mai mare parte din adepții creștinismului de azi au fost barbari, având o religiune păgână și că creștinarea lor a avut loc în bloc și tu forța, deci departe de a se petrece în inima lor o adevărată convertire. Or, Isus n'a înțeles în felul acesta convertirea. El a zis apostolilor Săi: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit*”. Din această poruncă a lui Hristos reiese că Evanghelia trebuie predicată — nu cântată — și explicată la orice „făptură”, și numai după ce va crede să fie botezat. Tot din învățăturile lui Isus Hristos reiese că Spiritul Sfânt trebuie să lucreze timp îndelungat asupra inimii pentru ca să pregătească o adevărată convertire.

Dacă însă ne gândim că atunci când conducătorii popoarelor barbare, venite din imensa Asie și ajunse în contact cu popoarele creștine de aci, treceau la creștinism pentru un oarecare interes politic și obligau ca odată cu ei să treacă și supușii lor — ori credeau, ori nu credeau —, atunci înțelegem că Duhul Sfânt n'a făcut nicio lucrare de pregătire asupra lor și că deci este într'adevăr așa după cum s'a exprimat regretata noastră regină Elisabeta: „*creștinismul de azi nu este altceva decât un păgânism botezat*”.

În lucrarea D-sale: *Istoria Ro-*

mânilor, D-l I. Lupaș, vorbind despre creștinarea Ungurilor, spune, : „Ungurii erau păgâni; dar după ce s'au așezat în noua lor patrie, venind în atingere cu popoarele creștine de aci, au început a primi și ei creștinismul aducându-și episcopi dela patriarhul din Constantinopole. Mai târziu însă, cel dintâi rege al lor, Ștefan (997—1038), din *motive politice* a intrat în legături cu apusul. Papa dela Roma l-a trimis atunci preoți misionari italieni și germani, să-i stea în ajutor la răspândirea Evangheliei lui Hristos printre Unguri. Dar precum la Bulgari, tot astfel nici la Unguri n'a progresat ușor creștinarea. Cei rămași în obiceiurile lor păgânești s'au răscolat de două ori contra lui Ștefan care a izbutit a birui în lupte sângeroase pe cei ce se împotriveau a primi hotezul creștinesc. Și după aceste biruințe ale lui Ștefan au mai rămas timp de 70—80 de ani Unguri cari se închinau la copaci și la păraie, după datina lor păgânească“. Astfel a avut loc creștinarea mai tuturor popoarelor, cari azi se numesc „creștine“.

Iată deci cauza care a făcut ca creștinismul (astfel conceput) să nu poată fi în stare să facă față crizelor sufletești cari bântuie și cari și-au ajuns culmea în zilele

noastre. Mereu au fost crize de tot felul, dar niciodată și nicio criză n'a fost atât de pronunțată ca actuala criză sufletească. Niciodată îngrijorarea și lipsa de speranță și de credință nu s'a simțit atât de mult ca acum. Despre aceste stări de criză sufletească s'a scris mult. Ca o confirmare a celor spuse, dau mai jos părerea unui învățat creștin, publicată în calendarul „Oastei Domnului“ pe 1935, întocmit de către preotul Iosif Trifa din Sibiu:

„Lumea și omenirea se află la o mare răspântie. Crizele se țin lanț. Prăpădul moral a atins culmea. Este ceva în aer ce ne spune că așa nu mai merge. Omenirea trebuie să apuce un drum nou de mântuire; iar acest drum nu poate fi altul decât Evanghelia și Creștinismul. Ei bine, ni se va reproșa, dar creștinismul este în lume de 1934 de ani și el n'a putut face nimic. Nu e adevărat. Creștinismul cel adevărat a fost trailul și frățietatea primilor creștini; iar acest creștinism a dispărut în momentul în care împăratul Constantin cel Mare a înființat așa numitul creștinism oficial, deschizând poarta cea largă pe care a intrat — din interes — mulțimea celor cari n'aveau nimic cu Evanghelia. Schimbarea lumii pe care

o începuse creștinismul primar s'a oprit brusc în clipa când creștinismul luptelor și martirilor a devenit un creștinism oficial. Și durere, acest creștinism oficial stăruie și azi. Noi trebuie să reluăm creștinismul cel adevărat de acolo de unde s'a oprit. Să slobozim răul cel mare al frățietății primilor creștini de acolo de unde s'a oprit, dela Constantin cel Mare. Numai creștinismul acesta viu, numai întoarcerea la trailul și frățietatea primilor creștini mai poate mântui omenirea“.

Acestea sunt părerile învățatului creștin despre creștinismul de azi, păreri foarte juste și adevărate, deoarece creștinismul propovăduit de Isus Hristos nici de departe nu se aseamănă cu cel de azi. Ar trebui ca omenirea să se trezească din somnul letargic în care se află de veacuri și să vină la adevăratul fel de adorare și servire al lui Dumnezeu. Mult timp va mai sta nepăsătoare? Creștini! Dați jugul indiferenței la o parte și, cât mai e timp, cercetați care este adevărata voință a lui Dumnezeu. Priviți în jurul vostru și vă veți convinge că trebuie să ne pregătim cu toții pentru marel eveniment ce se apropie!

GHEORGHE A. INDRICAU
student.

Privind spre zări

Tinere, auzi te chiamă
Vieța să-ți aducă 'n dar
Domnul tău din înălțime:
Lasă tot și vino dar.

Blând îți dă cununa vieții
Dacă tu vei căuta,
Să păzești fără 'nțetare,
Ce-ți dădu: Porunca Sa!

Tuturor le-a dat chemarea;
Și căți vin ne'ntrziat
Vor primi făgăduința
Lui Isus cel adorat.

Să călcăm pe-a Sale urme
Curajoși, cuprinși de zel
Să-L slăvim, că sus în ceruri
Ne'nțetat vom fi cu El.

Ioan Siminoseu

Să fim flori

Deseori, tot ce se naște
Pe acest întins pământ,
E asemănat cu-o floare
Ce se leagănă de vânt...

Insă florile, pe lume,
Nu pot fi de loc altcum
Decât pricină de iubire
Cu subtilul lor parfum.

Ah, de nu suntem asemeni
Un prilej de mulțumiri,
Pe pământul nins de soare
Sunt ciolini nu trandafiri.

Să rugăm acum pe Domnul
Să fim, precum zicem, flori,
Și să 'mpodobim pământul
După ani grei de ninsori.

Const. Ciorchină

Speranță

Intre alle flori frumoase
Dăruite de Cel sfânt,
Pe-un ogor ales sădise
Și speranța pe pământ.

A crescut apoi cu vremea —
Și-a adus alăta rod —
Că puteai s'o vezi oriunde
În mulțimea de norod.

Se jucau cu ea copiii
Și din mâini scăpa adese
Dar împodobiă viața
Unor suflete alese.

Va mai fi și-acum în lume
Că de ne-ar lipsi să știm;
Ca corabia în furtună
Fără-o ancoră, pierim.

R. I. I. Davic

Născut la 22 Februarie 1810, ora 6 seara, într-o căsuță din Zelazowa Wola (Polonia), Frédéric François Chopin a fost fiul lui Nicolae Chopin, un modest profesor de limba franceză, căsătorit cu o poloneză, anume Justina Krzyzanowska.

De mic copil, Frédéric s'a distins cu un talent excepțional pentru muzică. Firea sa era poetică și sensibilă. Chiar întreaga sa înfățișare arăta mai mult un temperament feminin, fiind foarte delicat și ca fizic și în mișcări și în vorbă. De aceea în compozițiile sale respiră delicatetea și parfumul florilor. „Frédéric nu era nici un prodigios intelectual, nici un mare savant — a scris unul din biografii săi — dar a fost un copil naiv și modest, care cânta la pian cum cântă păsărelele“.

Cei mai buni prieteni, în copilăria sa, fură Titus Woyciechowski, un elev al tatălui său, Constanța Gladkowska, o elevă dela conservator, frații Wodzinski și sora lor, Maria. La început Chopin a avut ca maestru pe Zywny, un bătrân de 60 de ani, originar din Boemia, violonist distins și bun pedagog, care i-a insuflat stilul compozițiilor lui Bach. Ca profesor de armonie și compoziție a avut pe Elsner, din Silezia, care din primele momente a întrevăzut în Chopin un talent extraordinar. În tot cursul studiilor sale a reperat numai

succese, obținând tot felul de premii și cadouri ori de câte ori se producea la conservator sau prin saloanele aristocraților poloni și câștigând multe simpatii în societatea înaltă unde era mereu chemat.

La plecarea lui din Varșovia i s'a dat un banchet. Un grup de prieteni îl petrecură până la porțile orașului. Când ciocniră paharele pentru ultima oară, unul din prieteni îi dădu un pahar umplut cu pământ polonez, zicând: „Oriunde vei fi, să nu uiți patria ta polonă“.

În compozițiile sale Chopin a fost inspirat și de compatriotul său, scriitorul Witwicki; de aceea cele mai multe lucrări ale sale respiră atmosfera patriei sale, Polonia.

După plecarea lui spre Paris și Londra (Iulie 1831) Witwicki îi scrie: „Să ai în vedere naționalitatea, naționalitatea și încodată, naționalitatea. Acesta este un cuvânt fără sens pentru un artist ordinar, dar nu fără sens pentru un talent ca al d-tale“.

La 8 Septembrie 1831, Chopin primi vestea că Varșovia era ocupată de ruși. Afectat de această nenorocire se așeză la pian, revărsându-și toată durerea în *Studiul în Do minor* (no. 12 din opus 10), care-a mai fost numit și „Revoluția“.

Chopin nu avea talent pentru orchestrație, însă pentru instrumentalul său: pianul, era de o originalitate și de o poezie care va rămâne în eternitate. El însuși nu-și dădea seama de talentul său și de valoarea sa. Numai muzicienii cunoscători profunzi au fost în măsură să-i aprecieze în justa valoare, stilul compozițiilor sale. În schimb în public compozițiile sale cât și felul său de interpretație au fost foarte puțin înțelese, căci Chopin cu firea lui visătoare interpreta compozițiunile sale cu așa gingășie, că dese ori parecă trecea numai o adiere peste clapele pianului.

Anii cei mai fericiți pentru Chopin au fost aceia în cari a putut să lucreze mai mult și mai bine. În 1833 a publicat cinci *Mazurci*, *Trio* pentru piano, vioară și violoncel, trei *Nocturne*, cele douăsprezece *Studii* dedicate lui Liszt și *Concert în Mi minor*. În 1834 a compus *Marea Fantazie* pe tema unor arii polo-

neze, *Kracowiak*, pentru pian și orchestră, trei alte *Nocturne*, marele *Vals în Mi bemol major*, etc. În 1835, Chopin se hotără să-și vadă părinții la Karlsbad, unde urmau să facă o cură. După bucuria revederii, el plecă la Dresda, unde avu ocazia să întâlnească pe fosta lui camaradă din copilărie și mai târziu eleva lui: Maria Wodzinska, sora prietenilor săi. În același an, se logodi cu această tânără poloneză la Paris. După o călătorie mai îndelungată, revenind la Paris, află că logodnica lui nu-i rămăsese credincioasă și se căsătorise cu un nobil polonez. Lovitura aceasta neașteptată a avut repercuțiuni grozave asupra lui Chopin, care era o fire extrem de sensibilă: suferea de plămâni. Emoția aceasta i-a agravat boala care l-a silit să se retragă pentru mai mult timp din societate. Una din admiratoarele lui, George Sand (pseudonimul celebrei romanciere baronesa Dudevant), îl sfătui să plece la mare, în sudul Franței și se oferă să-l însoțească pentru a-i da îngrijirile necesare. Chopin acceptă și se stabili împreună cu George Sand în insula Majorca, unde însă nu s'a simțit bine deloc. Gândul la cele întâmplate îl frământa, căci George Sand scrie în memoriile sale: „*Sederea noastră în ruinele mânăstirei a fost un chin pentru Chopin și pentru mine o grea sarcină. O frunză vestejită, umbra unui bondar care trece în sbor îl produceau uneori același efect ca și cum i s'ar fi pus un fier înroșit pe piept, sau i s'ar fi luat sânge. Numai eu și copiii mei îi făceam plăcere; toate celelalte, sub cerul frumos al sudului, îi erau nusuferite*“. Uneori a avut accese de hemofizie. Aceste pierderi de sânge (din plămâni prin gură) îl slăbise mult. După câțva timp de îngrijire serioasă se restabili și începu să lucreze din nou cu răvnă și putere. „*Pentru improvizațiile sale, Chopin nu avea nevoie de multe mijloace materiale*, spune George Sand. *Lui nu-i trebuia nici saxofon, nici alte instrumente șgomotoase pentru ca să cuprindă sufletul de teroare, nici de orgă și nici de voci omenеști pentru ca să poată inspira auditorilor credință și entuziasm*“. Toate nuanțările și efectele date de o orchestră le realiza doară cu degetele sale pe claviatura pianului. Fiecare deget avea un anumit rol în atingerea claviaturii. Pentru a da mâinii o poziție normală, sau avantajoasă asupra claviaturii pianului obișnuia să așeze ușor degetele pe clapele Mi, Fa diez, Sol diez, La diez și Si. Aceasta era poziția de bază pentru exercițiile sale de degetație. Apoi, căuta ca fiecare mână să aibă independența sa. El spunea: mână stângă să fie „șeful de orchestră“ iar mâna dreaptă să execute „ad-libitum“. Pentru modul cum Chopin executa bucățile grele la pian, era admirat de cei mai mari pianiști de pe vremea sa. Măinile liniștite, o degetație perfectă, un țesuș catifelat; acestea au fost mult apreciate de cunoscători. El se gândea să lucreze la o *Metodă de Pian*, însă aceasta a rămas numai ca proiect. I s'a propus să lucreze la o operă, dar el a răspuns că nu are forța necesară pentru a compune o operă, ci mai bine va face numai muzică de pian.

Chopin nu cânta totdeauna pe același pian. Când era rău dispus cânta pe un pian „*Erard*“, iar când era bine dispus cânta pe un pian „*Pleyel*“, pentru a-și regăsi sunetul său propriu. Marele Heine îl numea Rafael-ul pianului. Chopin iubea luxul atât în îmbrăcăminte cât și în confortul locuinței

lui, care o dorea cât mai încăpătoare. Când își comanda hainele la croitor, dădea atenție la cele mai mici amănunte ale croieiei și a culoarei hainelor. Nu-i plăcea, însă, croiala după ultima modă, ci totul să fie cu gust. Când se afla în jenă financiară, cu tot desgustul său, era nevoit să se străngă la strictul necesar, iar când se simțea mai bine și mai în putere, lucra zelos la compoziții și le trimetea la editorii din Paris, sau în alte orașe europene.

În luna Octombrie, 1839, regele Ludovic-Filip și-a arătat dorința de a auzi pe Chopin. El a răspuns invitației, și veni cu compozitorul Moschelès la Saint-Claud. Aci fură primiți de contele Perthuis, și introduși în salonul unde se afla regele și regina cu suita lor și ducesa de Orléans. Chopin a făcut o impresie profundă și a entuziasmat întregul auditoriu. Regele i-a dăruit o cupă prețioasă ca amintire. Această seară l-a stimulat foarte mult la lucru. El compuse încă *Preludii*, *Sonata în Si bemol minor*, patru *Nocturne*, a doua și a treia *Balladă*, un *Scherzo*, trei *Poloneze*, patru *Mazurci*, trei noi *Studii*, un *Vals*, *Fantezia în Fa minor*, *Tarantella*, și un *Allegro de Concert*.

În anul 1842, prietenul său, Matuszinski, muri de tuberculoză, iar în anul 1844 muri și tatăl său, la Varșovia. Aceste două lovituri au fost deprimante pentru Chopin. În anul 1846 a mai compus trei *Mazurci*, op. 63 și 65. Apoi se simți tot mai bolnav și mai extenuat. Cu toate acestea s'a decis să facă un turneu în Anglia, în urma propunerii lui Miss Stirling, care îi fusese odată elevă. Înainte de plecare urma să dea un concert la Paris, în Februarie. În 8 zile s'a vândut toate 300 de locuri din saloanele Pléyel. Înainte de a da acest concert, Chopin exersa zilnic studiile lui Bach. Acest concert avu loc cu o săptămână înaintea abdicării regelui Ludovic-Filip (16 Februarie 1848). Sala a fost foarte frumos ornată cu flori, covoare luxoase și... spectatori din toată elita Parisului. Când apără Chopin pe scenă, avu o figură palidă și slabă, însă o atitudine impunătoare. Concertul a avut un succes strălucit. După câteva zile fu invitat să dea un concert la Londra în colaborare cu o orchestră, dar constatând că aceasta nu era bine pregătită, și în urma repetițiilor zilnice și obositoare pentru el, văzând că nu ating execuția dorită, refuză să apară în public. Pe de altă parte, moralul său era în suferință, pentru că primise vești politice triste din Polonia. Cu toate acestea, Chopin mai dădu câteva concerte prin saloanele elitei londoneze, dar simțindu-se din ce în ce mai rău, s'a hotărât să se înapoieze. În timpul crizelor sale de tușă și hemofizie, a fost îngrijit de prințesa Czartoryska, care se hotărise să-i servească de soră de caritate. Apoi o doamnă, Erskine, de religie protestantă, îi citea din Biblie în cele privitoare mântuirii sufletului, și din Psalmi, dar Chopin îi răspundea tot cu citațiuni din Biblie, arătându-i prin aceasta că cunoștea și el Sfânta Scriptură.

La începutul anului 1849 se înapoiază la Paris. Toți amicii săi îl vizitează, între cari și multe persoane de seamă ca: prințul Czartoryski, contesa Delphine Potocka, Mme de Rothschild, Delacroix, etc. Cu toate acestea Chopin nu avea atunci niciun ban în casă, și nici nu-și dădea seama de această stare. Unii din admiratorii săi îi adunau bani fără să știe el (căci altfel ar fi refuzat categoric). Boala

se agrava. Chopin simțea că i se apropie sfârșitul, de aceea începu să scrie surorilor, rudelor și tuturor prietenilor să vie să-l vadă. Ceru ca toate manuscrisele sale să fie arse, afară de un început de *Metodă pentru pian*, pe care-l încredințase unor prieteni, Alkan și Reber. De sigur aceasta a făcut-o pentru că nu voia să apară nimic imperfect din compozițiile sale în public, pentru care avea un cult și un respect deosebit. „Nu vreau ca sub numele meu, să se răspândească lucrări nedemne de public“, spunea el.

Auzind de starea alarmantă în care se afla Chopin, toți cei care-l iubeau și-l admirau, veniră să stea lângă patul său de suferință. Intre ei, și un vechi prieten, preotul Jelowicki, care veni să-l împărtășească pentru o ultimă oară. Chopin, slăbit peste măsură, mai avu o ultimă criză, după care spuse lui Gutmann care-l ținea în brațele sale: „*Acum intru în agonie*“. În ajunul morții a mai avut o dorință, pentru care credea că nu poate să moară: dorea să mai audă odată cântând pe frumoasa contesă Potocka, care stătea lângă căpătâiul bolnavului înecat în lacrimi. Contesa cântă cu vocea înecată de plâns una din melodiile sale preferate. „*Doamne, ce frumos*“, șopti Chopin extasiat, iar întorcând capul spre contesă: „*Vă rog, să mai cântați odată*“. În-agonia sa mai spuse cu voce stinsă: „*Pentru că pământul vrea să mă înnăbușă, vă rog din suflet să-mi deschideți corpul, ca să nu fiu îngropat de viu*“. La întrebarea doctorului, dacă îl doare ceva, „nu“, răspuse Chopin. Acesta a fost ultimul său cuvânt. Era 17 Octombrie 1849, ora 2 dimineața. Toți din jurul patului ieșiră ca să plângă. Chopin îi părăsise.

La înmormântarea sa a luat parte toată elita pariziană. Serviciul divin a fost celebrat în biserica *Madeleine*, și deschis cu două *Preludii*, acela în Mi minor (no. 4) și în Si minor (no. 6), compuse la Majorca, în acel amurg de seară, când Chopin văzuse moartea pentru prima oară, în timp ce afară ploua cu vijelie. Orchestra Conservatorului, sub conducerea lui Giraud, a executat ceea ce încă nu se pomenea într-o biserică catolică, *Requiem* de Mozart. La acest requiem era necesară participarea unor voci feminine, lucru interzis și admis numai pentru funerariile lui Chopin. Chiar dorința lui a fost să i se cânte această bucată, ca să doarmă în sunetele aceluia maestru, căruia i-a adus ca omagiu în public, prima sa compozițiune. Trista ceremonie a fost încheiată cu *Marșul Funebru*, a-nume orchestrat pentru acest scop, de amicul său Reber, în timp ce sicriul cobora în mijlocul mulțimii. Cortegiul era format din toate somitățile muzicale și literare, în frunte cu Meyerbeer, Berlioz, Gautier și prințul Adam de Czartoryski. Cordoanele erau ținute de prințul Alexandru Czartoryski, profesorii Franchomme și Gutmann, și de celebrul pictor Delacroix.

Corpul lui Chopin a fost îngropat în cimitirul Père Lachaise, între prietenul său Bellini și maestrul Cherubini, afară de inima sa, care a fost trimeasă la Varșovia și depusă în biserica „Sfânta Cruce“. Simbol frumos, convenit pentru această inimă credincioasă. Nu s'a ținut niciun discurs. Doar o mână amică s'a văzut aruncând peste groapa lui, pământul ce i se dăduse cu 19 ani înainte, în momentul când își părăsise patria.

NICOLAE JELESCU

Chopin pe catafalc.

Adorare

Privind natura 'ncântătoare
De vrajă negrăită plină,
Inalț gândirea mea spre-Acela
Ce-a ridicat pe om din tină.

Care'n nemărginita-i milă
Nicăcând pe om n'a lepădat;
Ci s'a jertfit pe Sine însuși
Ca să-l ridice din păcat.

Așa din groapa stricăciunei
L'a ridicat mereu mai sus.
Și cerul plin de strălucire
Îl câștigăram prin Isus.

Veniți, și drept recunoștință,
Pentru iubirea Sa cea mare,
Să-i dăm acum și-n veșnicie:
Slăvire, cinste, adorare.

Ionel Badiu

Plâns

Sus, negri nori
Intristători,
Iar pe pământ
E numai jale —
Sunt frunze pale
Ce cad în cale —
Și-i plâns de vânt.

De-ai ști ce dor
Mistuiilor
Imi e de-un cânt
Cu note line,
Ca-n vremi senine,
Rostit de tine
În plâns de vânt.

Marioara Stoian

Strigare

În viața toată pe pământ
E strigătul celății.
Vrem să se-audă un glas sfânt:
Vrem Soarele dreplății.

„Dreptatea astăzi a murit!“
E strigătul celății;
Dar noi ce-avem azi de dorit
E Soarele dreplății.

„Grea strămtorare pe pământ“
E strigătul celății —
Voim al vieței scump cuvânt,
Vrem Soarele dreplății.

Un glas asurzitor de vânt,
E strigătul celății.
Noi încheind un legământ:
Vrem Soarele dreplății!

Ionel Mîhorean

ŞARADA

Nr. 55 Prima parte-o veți afla,
Când pe cer vă veți uita.
Spre a doua găsiți cale
Între cele muzicale.
Ambele împreunate
Le vedeți la orice carte.

trimes de Iorgantz Pivoine.

Rețeta medicului

Pentru acest joc, dacă se desfășoară în aer liber, participanții formează un cerc, numai unul, medicul, ia loc în mijloc. În casă, jucătorii ocupă un loc fix, pentru ca să poată primi vizita medicului. Medicul trece pe la fiecare și-l întreabă: „Dumneata de ce boală suferi?” Cel întrebat indică o boală oarecare: „De friguri”. Medicul, dă și el o rețetă oarecare, dar cu cât participanții sunt mai numeroși, cu atât rețeta să fie mai scurtă. De exemplu, pentru friguri spune: „Să pui gheață la ceață” sau altă rețetă, numai să răspundă o frază care trebuie auzită și memorată de toți jucătorii, fiind minte că aceea este rețeta dată de medic pentru boala indicată de jucător. Mergând mai departe, întreabă pe următorul: „Dar d-ta, de ce boală suferi?” I se răspunde: „De pojar”. Medicul dă o rețetă: „Să bei ouă crude”. Și așa mai departe, medicul trece pe la fiecare, îl întreabă ce boală are, bolnavul spune de ce suferă, iar medicul dă o rețetă oarecare. Cum am spus dela început, toți trebuie să fie atenți și să țină minte rețeta pe care o dă medicul fiecărui bolnav, acesta fiind un joc, pe lângă distractiv și foarte hazliu, esențialmente de încordare a memoriei. După ce medicul și-a terminat vizita, medicul se poate adresa la oricare dintre bolnavi, cari, pe lângă rețeta boalei lor, trebuie să cunoască și rețeta boalei tovarășilor lor de suferință. El întreabă pe unul dintre bolnavi: „Ce trebuie să faci un bolnav de pojar?” Jucătorul trebuie să repete rețeta pe care a dat-o medicul celui bolnav de pojar (în cazul nostru de față: „Să bea ouă crude”). Dacă nu ține minte și nu repetă identic rețeta medicului, trebuie să dea un gaj (dacă însăși medicul e slab de memorie și nu poate ține minte rețetele pe cari le dă, și le va nota pe o bucată de hârtie, pentru ca apoi să poată verifica răspunsurile bolnavilor). La sfârșit, toți cei cari au dat un gaj, vor trebui să suporte o pedeapsă ordonată de medic sau de fiecare jucător la rând. Întâiu se anunță pedeapsa și pe urmă se scoate gajul, care trebuie să rămână ascuns.

trimes de Alpiniu.

Nr. 53 I l e l s . f . . e
o l
(completând punctele, formați un proverb)

trimes de Jeny Georgescu.

Nr. 54 Cine e întâi făcut? Dar al doilea născut, care prin moartea lui a stricat fericirea mamei tatălui său?

trimes de Adrian, Brătești.

Nr. 56 Cât timp vă trebuie ca să numărați până la 1.000.000.000 (un miliard)?

trimes de Colector, Tecuci.

1	A	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	R	O	13	A	M	A	R	A	14	15	16
17	B	18	19	R	O	20	21	22	23	24	25
26	27	28	E	29	30	A	31	32	33	34	35
36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47
48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59
60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71
72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83

Nr. 57 ORIZONTAL: 1. Nume a doi regi ai Asiriei; 12. Literă grecească; 13. Lac mineral în Jud. R. Sărat; 14. Oală; 16. Monedă romană; 18. Vechia capitală a Palestinei; 21. Alifie; 22. Cută; 24. Privitor la atlet; 25. Arboare; 26. Fes fără cap; 28. Cămașă; 29. Ființă organizată; 30. Afirmăție; 31. Ajutor de boierină (odinioară), logofetel; 34. Titlu dat foștilor împărați ruși; 36. Plantă aromatică foarte amară; 38. Cel ce merge la școală; 40. Plante din familia cucurbitaceelor; 41. „Vers” amestecat; 42. Oraș babilonean; 43. Sennul asociației; 44. „Oaste” fără o vocală; 45. Țigan spaniol în Franța (o=e); 48. Cel ce a suferit moartea pentru a mărturisii adevărul religiei; 50. Vegnie; 51. Stâlp ce sprijină streșina de casă; 53. Care nu arde; 54. Pronume; 55. Neagație; 56. Fluviu în Siberia; 58. „In” franțuzește; 59. Sorecar; 61. Fiul și urmașul lui David; 64. Titlu oriental; 66. Măsură de timp; 67. Oraș în Palestina; 69. Notă muzicală (inversată); 70. Altă notă muzicală; 71. Pronume; 73. Oraș în Prusia renană (3 cuvinte).

VERTICAL: 2. Măsură agrară; 3. Proști (figurati); 4. Sunt foarte căutate mai ales la începerea școlilor; 5. Atărnă de cerul gurii; 6. Oferise; 7. Cel ce vorbește în public; 8. Milan, cu capul în jos; 9. Somn, fără coadă; 10. Idem 14 orizontal; 11. Capitala Daciei, numită și Ulpia Traiană; 14. Idem 29 orizontal; 15. Numele săsesc al Gherlei; 17. Notă muzicală; 19. Idem 71 orizontal; 20. Pană de despicat lemne; 21. Fiica lui Inachus, fondatorul și primul rege al Argosului (mit.); 23. Cel mai ilustru orator grec (385-322 a. Hr.); 25. Pământul făgăduinței; 27. Măntuire; 30. Nu aproape; 32. Înăcruți; 33. Precum; 35. Idem 2 vertical; 36. Prepoziție; 37. Intim (m=n); 39. Stradă, franțuzește; 40. Idem 25 orizontal; 46. Două litere la fel din cuvântul „nene”; 47. Fluviu în Italia; 49. Campion; 51. Palide; 52. Pluralul lui 40 vertical; 55. Grăunte; 57. Șarpe; 60. Două litere la fel din cuvântul „bibi”; 61. Idem 17 vertical; 62. Conjuncție; 63. Nod, fără mijloc; 65. Joc de table japonez; 67. Trei litere din cuvântul „taxator”; 68. Personaj biblic (invers); 70. Măsură chinezească; 72. Pronume.

trimes de John Buhl.

SARADA

Nr. 58 Partea 'ntai nu e o firmă:
E-un cuvânt care afirmă.

Partea doua o găsești
Printre stelele cerești.
Cuvântul întreg cetit,
Rege-arată pocăit.

trimes de Stătescu, Brașov.

Nr. 59 Un trecător se uită peste gardul unui
gospodar și-l întreabă *câte găini și câți
iepuri are?* I se răspunde că sunt 200 de picioare
și 80 de capete.

trimes de Mândița Mateescu, Focșani.

Soluțiile Jocurilor

BCU Cluj / Central Un

Nr. 47 Pentru o mai ușoară deslegare, să botezăm pe fiecare.
Tălharii să se numească respectiv: Chelbu, Șchiopu
și Mitu; iar negustorii: Stan, Ghiță și Tânase. Trece
Chelbu și Stan. Stan vine înapoi, se dă jos din barcă și traversează
Șchiopu și Mitu (pe un mal 3 tălhari, pe celălalt 3 negustori). Mitu
vine cu barca pe malul negustorilor și ia pe Stan. Mitu coboară.
Stan vine înapoi și ia pe Tânase. Coboară amândoi, se urcă Chelbu
care se duce să ia și pe Ghiță. Așa au trecut toți apa, rămânând me-
reu perché pe fiecare mal în timpul transbordării. Ca deslegarea să fie
și mai bine înțeleasă, recomandăm un leac... Tăiați trei pătră-
țele de hârtie albă și scriți pe fiecare numele negustorilor. Faceți
la fel cu hârtie colorată, pentru tălhari. Imaginați barca printr-un ob-
iect, și treceți apa... urmând indicațiunile de mai sus.

Nr. 48 Zidul a fost urcat în 8 zile (în 7 zile a urcat 7 m.
La sfârșitul zilei a
8-a, — melcul urca
3 m. pe zi — a at-
tins vârful zidului).

Nr. 49 Corb la corb nu-și
scoate ochii (C orb
la corb n uși s scoate
ochii).

Nr. 50 Coșbuc (Coș cub).

Nr. 51

Nr. 52 **ORIZONTAL:** 1. Tată iartă-i căci nu știu ce face;
11. Alo; 15. Cap; 17. Cel; 18. Uși; 19. Egi; 21. Iar;
22. Mib; 23. Egiptul este un dar al Nilului; 24.
Omul fără răbdare e o lampă fără ulei; 34. Tar; 36. Tu; 42. Al;
43. Iri; 44. Ore; 46. Va; 47. Mi; 48. Lot; 49. Nor; 50. Iu; 51. Ne;
52. Ici; 53. Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Rusia.

VERTICAL: 1. Trestie; 2. Infinit; 3. Clixare; 4. Crăciun; 5.
Șopărlă; 6. Iosif; 7. Canibal; 8. Facem; 9. Aleși; 10. Colibri; 12. C.
13. Bazel; 14. Ceres; 15. Cui; 16. Ara; 20. Eli; 24. Octaviu; 25.
Fourier; 26. Românie; 27. Bibesco; 28. Efectiv; 29. Algeria; 30. Alau; 36.
Timna; 37. Martie; 38. U; 39. Conic; 40. Porto; 41. Matei;
45. Stânci.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză, au deslegat
toate jocurile.

ADANCATA: Evuleț Bujor; **ALEXANDRIA:** (Antipa Drăgușin),
(Estera Drăgușin), (Georgeta Drăgușin), (Șt. Drăgușin), (Tabita Dră-
gușin), Georgeta Dumitrescu, Teodora Nicola, D-tru Tomaș APA-
TEU; (Indricău Axentie jun.), (Indricău Ecat. jun.), (Gh. Indricău),
Petru Indricău; **BACAU:** (Maria Dospinescu), (V. Dospinescu), (Ma-
ria Corbu), (Verona Corbu), (Costică Făinaru), (Maria Făinaru),
(Lenuța Florescu), Hélène Mardare, (Elena Melciuk), (Maria Moise),
(Nic. Moise), (Const. Munteanu), Nicu Stan; **BALEASA:** (Gh. Cioc-
viță); **BALTI:** Marc Broitman; **BARABOL:** Elena Apreotesei, Ioan
Apreoteși; **BARLAD:** (Emil Anghelută), Ionel Buzea, Coșoș Neculai,
Tincuța Grosu, (Galina Petrescu), (Ioan Petrescu), (Elena Simi-
nescu), (Ioan Siminescu); **BELITOLI:** Nicu Dinu, I. Șerbanescu;
BORDEȘTI: Maria Chiriac, V. Chiriac, I. Ghiorgăiță, Maria Ghior-
ghăiță; **BOTOȘANI:** (Ilie Amarie), (Elena Nedelcu), (Mihai Ned-
elcu); **BRAILA:** (D. Constantinescu), Magdalena Constantinescu,
Eugenia Ouatu, Loida Ouatu; **BRANETU:** Florea Popescu, Silică
Popescu; **BRANIȘTEA:** Ilie Burtavel, Stoian Burtavel, Petre Go-
goneață; **BRAȘOV:** (Alexe Const.), (Andrieș Aurel), (Costică Bu-
jor), (Burtan Ioan), (Nic. Coșoreanu), (Petre Crângu), (D-tru
Curețu), (Ghițoc Nic.), (I. Grigorescu), (M. Hariuc), (René Pau-
lini), (Gh. Petcu), (Aurel Petroianu), (Stătescu Ioan), (Szekernyész
Ferkó); **BUCȘEȘTI:** Gh. Ciuhat, Maria Ciuhat; **BUCUREȘTI:** Gh.
Amarandi, Magdalena Amarandi, (Daniel Anton), (Lizica Anton),
(Didy Berearu), Lenuța Câmpean, Marioara Câmpean, Gh. Cărciu-
maru, Titu Crăciunescu, Simion Dragachis, (Camelia Drăgușin),
(Elena Drăgușin), (Lygia Drăgușin), (Stavre Drăgușin), Victor
Duce, Căcilia Dumitrescu, George Eftimiu, (Ionel Epurescu), (Olim-
pia Epurescu), (Jeny Georgescu), (Marinică Georgescu), Marioara
Georgescu, (Grassu Gheorghe), (G. Graur), Gogu Grigorescu, Io-
nel Grigorescu, Lenuța Ionescu, (Mimi Jelescu), Kaufman Raul,
Lia Klör, C. Lupescu, Ecat. Mateescu, (Viorica Matei), Marioara
Mihăescu, Cornelia Miulescu, (Didy Mocanu), (Emilia Mocanu),
(Gabriel Mocanu), (Nelly Mocanu), Elena Munteanu, Naghy Ber-
tha, (Marin Pârvan), (Teodor Pârvan), (Daniel Paulini), (Gabriela
Paulini), (Elena Petroianu), (Olimpia Petroianu), (Valerica Popa),
(Anton Rădoi), (Ecat. Rădoi), (Eliza Rădoi), (Florica Rădoi),
(I. Rășnoveanu), Em. Scrobotovici, Ionel Scrobotovici, Madi Sca-
robotovici, (Grigore Spirescu), Tincuța Stănescu, (Reveicuța Ște-
fănescu), (Ionel Ștefanovici), (Lydia Theodorescu), (Petra Theodorescu),
(Tache Theodosiu), (Victorița Theodosiu), Andrei Thomas, Ruth
Thomas, Alexandrina Turlea, Ioan Turlea, Costică Udrescu, Ion
Udrescu, Marioara Udrescu, Vasile Udrescu, (Emil Vâlceanu),
(Șt. Vâlceanu), (Ioan Vasilescu), (Oprica Vasilescu); **BUHUȘI:**
(Gavril Bodor), (Iulică Bodor), (Deneș Paraschiva), (Vasile Ma-
rian); **BUZAI:** Sylvia Olteanu, (Lenuța Theodorescu), (Victoria
Theodorescu); **CAILA:** Marioara Gaureanu; **CALARĂȘI:** I. S. Popa,
Victoria Popa; **CALINEȘTI:** (Costel Bratu), Fănică Verzeș; **CAM-
PULUNG BUC:** Zahalea Lidia; **CAMPULUNG M.:** Lenuța Arghir;
CARASA: (Aurelia Kioreșcu), (Valeria Kioreșcu), (Aglaița Po-
hoată), (Alex. Pohoată); **CARLOMAN:** (Ioan Ciurea); **CERMEIU:**
(Ioan Ban), (Mihai Ban); **CERNAUȚI:** (Andrieș Angela), (Andrieș
Constanța), (Cătărgiu Aglaia), (Căupei Liza), (Ceapec Willy), (Cio-
hodariu Marcela), (Ciohodariu Toma), (Lenuța Cusniyovschi), (Eli-
sabetă Dănilă), (Diacomeli Stefi), (Dumitrașciuc Iordache), (Ger-
ber Else), (Hrehor Elena), (Hrehor Mihail), (Iablonșchi Anna),
(Iablonșchi Marian), (Ieremia Lina), (Ieremia Radu), (Klein Ema),
(Klein Wilhelmina), (Knittel Anton jun.), (Knittel Carol), (Knittel
Hans), (Manchen Elena), (Manchen Miși), (Reinheimer Ella), (Rein-
heimer Ernst), (Clandia Spitzu), (Rozina Schüttelbauer), (Rudolf
Schüttelbauer), (Albert Steinmeier), (Tremel Iosif), (Tremel Iuli),
(Tremel Terezi), (Voitcu Claudy), (Voitcu Elisabeta), (Voitcu
Ioan); **CHERLEȘTI:** Florea Stănoiu; **CIUPERENII NOI:** Gh. Il-
oiu, Nina Ilieș; **COCARGIAUĂ VECHIE:** Marioara Nedelcu; **COL-
TEȘTI:** Iacob Dumitrescu; **CONSTANȚA VILE-NOI:** Virginia Do-
bre; **CRAIOVA:** Elena Belegante, Giovanni Belegante, Nicușor Ghi-
țescu, Ioan Petreș, Alexandrina Ruiu, Sevastița Ruiu; **CRANGENI:**
Alex. Costache, Marioara Costache, Elena Militaru, Maria Militaru,
Ioan Mone, Marina Mone, Ilie Vasile, Petra Vasile; **CURTICI:**
(Moși Ioan), (Moși Teodor); **CURTIȘOARA:** Mircea Alexe, Ioana
Dadu, Ion Dadu, Olimpia Paraschivescu, Costică Preda, Marița
Preda, Ilie Radu, D-tru Stoica, Elis. Stoica, Gligore Stoica, Ion To-
logae; **DEVA:** (Ciocan Petru), (Jean Tăchici); **DOBROTINETI:** Gri-
gore Ciurea, Ilie Ciurea, Vasilica Ciurea; **DOLJEȘTI:** Iancu Ghera-
sim, Iorgu Gherasim, (Mihai Gherasim); **DRACEA:** Mișuș Carloman,
Petruș Carloman; **DUMBRAVIȚA:** Ioan Leonte, Marioara Leonte;
FOCȘANI: (Ionel Alexe), (Maricela Alexe), (Alexe Olimpia), Ionel
Butnaru, Maria Dobrovici, (Mândița Mateescu), (Tănase R. Ma-
teescu), Maria Mineif, Bebe Popescu, Nelu Popescu, Constanța Zam-
fir, Ionel Zamfir; **GALAȚI:** (Vasilica Calapod), Sandy Chossana,
(Maria Cloricu), (T. Cloricu), Dobrin Costache, (Eugenia Cristea),
(Neda Cristea), (Cornelia Dașoveanu), (Em. Dașoveanu), (Maria
Faller), (Elena Gherghina), (Ilie Gherghina), (Em. Grigoraș), (Va-
silica Grigoraș), (Varvara Rămniceanu), (Marioara Străbeanu),

(Fănică Vasiliu), (Steluța Vasiliu); GRIVIȚA: Ilie Tănjală; IACO-BENI: Tobias Knebel, Marie Müller, R. Müller, Victor Stark; IASI: G. Ardelean, Eleonora Coman, Sofia Răileanu, Ecaterina Vențel; MACEA: Ardelean Gh., Iafet Ardelean, Iuliana Ardelean, Gh. Bota, Maria Bota, Elena Căzan, Gh. Căzan, Mihai Căzan, Miron Căzan, Petru Căzan, Sabina Căzan, Maria Ghețan, Gh. Creț, Ioana Creț, Iuliana Moț, Maria Moț, Gh. Dărvășian, Ioan Dărvășian, Floarea Măra, Ioan Măra, Maria Săbău, Șt. Săbău, Florița Săcu, Mihai Săcu, Moise Săcu, Ecaterina Sfânt, Marița Tolan, Pavel Tolan; MANOLEȘTI: Ioan Bompă, (Aneta Călin), (Elena Călin), (Paraschiva Călin), (Șt. Călin), (Elena Harasim), (Florica Harasim), (Maria Harasim), (Eugenia Munteanu), Octavian Puiu, (Elena Rău); MARGHIA: Florica Mateescu; MARGINENII DE JOS: (Alexandru Mateescu), Tănase C. Mateescu; MARGINENII DE SUS: Marioara Manu; MEDJIDIA: Dobre Florean, Fănică Ianculescu; MISLEA: (Anghel Ivan), (Ioan Marin), (Gh. Mocanu); MOINEȘTI: (Anny Vicente), (Rozica Vicente); NADEȘA: Gh. Crucian, (Isidorus Săndulescu), (Șt. Săndulescu Iul), (Neculai Solomon, Elena Trofin); NECȘENI: (Aurel Bărbălată), (Maria Gagea), (Petru Gagea); ORAVITA: Roșu Silviu; OTENITA: Ștefania Ruțu, Vilmos Ruțu; PĂLILULA: Marin Țană; PĒTROȘANI: (Olga Irod); PIATRA NEAMȚ: Ionel Badiu, Blănaru Magdalena, Blănaru Paul, (Elisabeta Bocancea), (Em. Bocancea), (Elena Catană), (Gh. Catană), (Marcela Corbu), (Marieta Corbu), (Mihai Corbu), Ticu Corbu, Danciu Ioan, Viorica Georgescu, (Feri Ghița), (Vasile Ghița), Rarița Iftimie, (Marioara Manole), (Radu Manole), Cost. Năstasă, (Daniel Neamțu), (Titu Neamțu), (Onu Const.), (Onu Tina), (Policensia Panait), (Ana Pipelea), (Neculai Pipelea), (Roșca D-tru), (Elena Roșca), Anton Ruțu, Clara Ruțu, (Maria Smântână), (Anton Tănase), (I. Tomulescu), (Sevastița Tomulescu), (Alexandrina Tonchevici), (Ionel Tonchevici); PLOEȘTI: (Gh. Andreescu), (Avram Gabriela), (Emil Bărbulescu), (Eliza Borodă), (Costică Busuioc), (Katty Busuioc), (Gh. Constantinescu), (Nicu Constantinescu), (Fănică Ionescu), Gh. Iuga, (Elisabeth Mihăilescu), (Marin Mihăilescu), (Nelly Munteanu), Timotei Negoită, (Vasile Nistor), (Mihai Olteanu), (I. Panaitescu); POINEȘTI: Cost. Băcă; POLICIORI: (Mihai Ichim), (Rădița Ichim), (Gicu Olteanu); DOBRIȚA Ungureanu); PREȘENI: Floarea Pârlea, Maria Pleșu; PRINCIP: ELENA: Ilie Mihăilescu, Vasile Mihăilescu, Neculai Vasile; PUNGHINA: (Corneliu Bleșu); R-SARAT: (Fifi Isvoranu), (Stancu Petre); RANCEZI: Marioara Meiroșu, Rița Meiroșu, Eugenia Mihăilescu, Ioan Mihăilescu; ROMAN: (Iosefina Marton), Valentina Marton; SEACA: Fănică Caraiavan; SECARA: Mitică Herghelețiu, Floarea Petre, E. Socolescu; SEPREUȘI: (Dudaș Matei), (Dudaș Pavel), (Ghizela Kiș), (Iosif Kiș), (Anuța Părv), (Catița Părv), (Florița Părv), (Marie Părv), (Măriașă Părv), (Părv Mihai), (Sofia Părv), (Florița Petras), (I. Petras), (Măriașă Petras), (T. Petras), (Matea Petru), (Stana Floare), (Stana Ioan), (Stana Teodor); ȘERBEȘTI: (Ana Marcu), (Costică Marcu); SILISTRA: (Nicola Gagea); SINEȘTI: Ionica Beni; SLATIOARA: D-tru Ciocărlan; SLOBOZIA CONACHE: (Hristache Oveză); SOLONT: (Neculai Pruteanu); SPATAREI: Ionel T. Luca; STANCEȘTI: Gh. Sandu; STRUNGA: Maria Leonte, V. Leonte, Maria Ranghuc; TAMBOREȘTI: Leonora Dumitrache, Ruxandra Dumitrache, (Ionel Cosma), (Marieta Cosma), Georgeta Țăicuța; TARGOVIȘTE: C. Florescu, Marioara Florescu, Elena Ianculescu, Ilie Ianculescu, Silvia Popescu, Arghiri Teodoru; TARNOVA: Moisei Bucureștii, Liusca Roizner; TECUCI: (Estera Bujor), (Gică Bujor), (Iorgu Bujor), (Mihai Bujor), (Netty Bujor), (Nicu Bujor), (Teodor Bujor), (Virgînica Bujor), (Gheorghe Burdulea), (Jenica Hăncu), Maricica Iordache, (Ecaterina Paiu), Stela Paiu, (Mitică Terchi), (Teodor Tudor),

(Victoria Tudor); TIMIȘOARA: Sațos Iosif; T-MAGURELE: Paraschiva Drăguloiu, (Oprica Stoica); T-SEVERIN: Eugen Mazilu; TURTUCAIA: Marioara Eftimiu; ULMENI: Marin Bugean; URLETA: (Lenuța Comănescu), (Elisabeta Ioan), (Frusinica Stoicescu); VAMA: (Nistor Istrate); VIZIRI: Dobre Gheorghită, Alex. Hagiu; STROI HAGIU; VLADENI: (Lazăr Micu), (Sabina Micu), (Gh. Șteblea); VODA CAROL: Cost. Penescu;

Deslegătorii cari nu-și văd numele publicat, ori au avut mai puțin de 4 jocuri deslegate, ori răspunsurile d-lor n'au ajuns în posesia Redacției.

N. B. O sporire îmbucurătoare: după București care are 78 de deslegători, locul de frunte îl deține Cernăuți cu 38, apoi vine Piatra Neamț cu 36, Macea cu 28, Ploești cu 19, Sepreș cu 19, Galați cu 18, Tecuci cu 16, Brașov cu 15, Bacău cu 13 și Focșani cu 12. Felicităm pe inițiatorii acestui progres și așteptăm cu nerăbdare surprizele numărului viitor!

De data aceasta — în mod excepțional, pentru că noi n'am atras atenția deslegătorilor — am ținut cont și de răspunsurile celor cari nu și-au cumpărat revista. Pentru viitor însă, rugăm pe toți Cettorii noștri, cari vor semna pe foi străine, să nu se supere dacă nu-și vor vedea numele publicat (ceea ce atrage și neparticiparea la trageri). Nu vom mai putea ține cont decât de răspunsurile trimise pe foile noastre originale și semnate cu un singur nume. Cheltuielile și sacrificiile pe cari le facem, nu ne îngăduie să oferim un premiu unui deslegător, ieșit la tragere, care nici nu și-a cumpărat personal revista. Primim cu satisfacție mulțumirile, aprecierile, laudele, felicitările și toate sentimentele exprimate în fel de fel de culori, ca urmare a impresiei pe care o face „Amicul Tinerimii” Cettoriilor săi, însă îi rugăm să-și reamintească, sau dacă nu le cunoaște să ia notă acum, de vorbele unui mare scriitor, vorbe pe cari le-a strecurat „Amicul Tinerimii” încă în primele sale pagini, și cari au făcut pe vremea aceea efectul așteptat: „Dintre toate omagiile cari se pot aduce unei reviste, acela de a o cumpăra este cea mai sinceră”.

Totuși vom face o singură excepție, dar una singură: vor putea răspunde pe aceiași foaie două persoane din aceeași familie, dar numai din aceeași familie. Înțelegem prin familie, soți și copii (Cumnații și verișoarele au și dăniile familiile lor...). Credem că vom fi înțeleși și că vom fi cruțați de a face orice altă favoare și mai ales cruțați de... anulări!

➡ Nu uitați că la sfârșitul anului, afară de tragerile obișnuite, se va mai face încă o trageră de trei persoane din seria aceluia cari vor trimite regulat răspunsurile. Acești trei câștigători vor primi un premiu de valoare, care le va rămâne ca o amintire pentru totdeauna din partea „Amicului Tinerimii”.

(Sică Anastasiu)
București

Traian Drăgășin
Alexandria

(Voițco Ilariu)
Cernăuți

Cornelia Rotaru
Ploești

(Marioara Stolan)
București

Sândica Ianculescu
Medjidia

Posta redacției

Colaboratorii cari trimet material pentru revista Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătura un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuvință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

COSTACHE DOBRIN. — Nu există. Cu titlu asemănător aveți „Revista Tinerimii”, dar cu conținutul amintit este numai „Amicul Tinerimii”.

IORGANTZ PIVOINE. — Cimilitura neclară pentru noi. Mai repetați-o odată, dând și răspunsul cuvenit.

P. CRANGU. — Articolul e frumos însă credem că ar fi mai indicat pentru revista „Ecolul”, al cărui caracter chiar tinde la genul textului Dv. Mai încercați, și dacă se poate, tratați un subiect de interes general.

CASANOVA. — Am primit jocurile. Sunt bune, mai trimeteți. Din lipsă de spațiu, n'am putut răspunde de data trecută. Scuzați.

SVILVIA I. POPESCU. — Singura condiție e să le copiați descifrabil, împreună cu răspunsurile respective, și să le trimeteți pe adresa Redacției, care primește totdeauna cu bucurie pe colaboratorii săi.

NEDU. — Solicităm o lucrare originală. Transcrierile nu le putem folosi decât numai punând numele autorului.

SILICA POPESCU. — Jocul este identic cu cel dela No. 13.

POPONDOC. — Poezia o vom aranja, însă jocurile sunt cam greoaie. Mai încercați, poate muza vă va ajuta mai mult în alte domenii. Evitați jocurile cari cer versuri.

O ȘI T. CAMPINA. — Ne bucurăm de colaborare, dar ne-am bucura și mai mult dacă v'am vedea participând și d-voastră la deslegările jocurilor trimise și de alți colaboratori. De preferință, publicăm jocuri trimise de colaboratori cari figurează și ca deslegători, cu alte cuvinte, cari fac dovadă de interes și față de jocurile aranjate de alți cetitori.

GAROAFĂ ROȘIE. — Dacă ar fi fost toate trei numerile orizontal și vertical, ar fi mers. Așa nu se poate spune că e vorba de „cuvinte încrucșate”.

IAIA, C.-LUNG. — Problema e interesantă, aproape că e prea interesantă pentru „Amicul Tinerimii”. Dar, intrăm prea mult în detaliile aritmetice. Știți bine că suntem postați la o bară de echilibru. Câți dintre Cetitori credeți că ar putea-o deslega? Vă asigurăm că numai acei cari sunt acum pe băncile primilor ani de liceu, sau dintre cei mai sărguitori cari sunt în „banca 'ntăi” din ultimele clase primare. Vreți să fiți sigură că o problemă e bună pentru „Amicul Tinerimii”? Alcătuiți-o personal.

E. SOCOLESCU. — Trimeteți soluția jocului cu numărul 20.

C. DABU. — Cetiți problema No. 28.

GH. TARABAU. — Mulțumim pentru foaie, dar foaia era pentru d-voastră. Noi am fi avut nevoie de răspunsuri!

AURORA, GALAȚI. — Ce ați trimis este o păcăleală, așa că n'o putem încadra printre probleme.

ADRIAN: — Am schimbat cuvântul intenționat.

Grup din Com. Macea.

CROITORUL ȘI MODA, revistă tehnică-profesională de croitorie: Str. Lipsescani, 19, București I.

SANATATEA, revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală: Str. Triumfului, 7, București V.

SATUL, revistă de literatură și cultură pentru popor: Prel. Polonă, 13, București III.

SFETNICUL VIETII, revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116, București IV.

TINERIMEA CRESTINA, revistă de educație religioasă morală: Str. Sf. Elefterie, 15, București VI.

FLORI DE CRANGI, revistă literară — artistică — socială: Str. G-ral Berthelot, 8, Oradea.

GRAI MOLDOVENESC, revistă de literatură — artă — știință: Str. Lascar Catargiu, 55, Iași.

SEMNELE TIMPULUI, revistă de literatură religioasă: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116, București IV.

ORIENTARI, revistă de studii, critică și literatură: Moinești.

Directori: V. FLORESCU.
Redactori: P. P. PAULINI Fiul
Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul III, No. 3/1935. Abon. pe un an lei 48,
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” Bucu-
rești 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

